

POSTANOWIENIE

15 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa I. K., P. K. i J. K.-K.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w G.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 28 grudnia 2021 r., I ACa 683/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. z siedzibą w G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 22 grudnia 2021 r., wydanego w sprawie z powództwa I. K., P. K. i J. K.-K. o ustalenie i zapłatę.

Skarżący przedstawił Sądowi Najwyższemu następujące zagadnienia prawne:

1. Czy w świetle wiążących sądy krajowe wytycznych określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 29 kwietnia 2021 r., wydanego w sprawie C-19/20, element wyodrębnionego redakcyjnie zapisu (postanowienia) umowy zobowiązujący kredytobiorcę do zapłaty na rzecz banku marży, która jest jednocześnie jednym z elementów składowych

mechanizmu ustalenia wysokości świadczenia kredytobiorcy (raty), stanowi odrębne zobowiązanie (postanowienie) umowne podlegające indywidualnemu badaniu co do jego potencjalnie abuzywnego charakteru w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.?

2. Czy oceny, czy dane postanowienie umowne zostało sformułowane w sposób jednoznaczny, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. należy dokonywać z perspektywy przeciętnego konsumenta, tj. konsumenta dostatecznie poinformowanego, uważnego i rozsądnego?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia SN z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego

zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym (zob. np. postanowienie SN z 26 października 2021 r., I CSK 266/21 oraz z 30 czerwca 2021 r., III CSK 53/21).

Kwestie poruszane przez skarżącego nie stanowią skomplikowanych problemów prawnych, których nie dałoby się wyjaśnić przy pomocy podstawowych zasad wykładni przepisów prawa. Po pierwsze skonstruowanie normy prawnej wynikającej z postanowień umownych jest rezultatem procesu wykładni oświadczeń woli (art. 65 k.c.), nie zaś sposobu redakcyjnego czy edytorskiego podziału jednostek tekstu.

Po drugie zagadnienie numer dwa zostało sformułowane w sposób nieadekwatny do skutku, jakiego poszukuje skarżący. Pozytywna odpowiedź na tak zadane pytanie jest bowiem oczywista dla przeciętnego prawnika zważywszy na stałe i jednolite stanowisko doktryny i orzecznictwa w tym zakresie. Z takiego też wzorca przeciętnego konsumenta skorzystały sądy powszechne orzekające w niniejszej sprawie. Odpowiedź na to pytanie nie ma jednak wpływu na kwestionowane przez skarżącego podstawy zapadłego rozstrzygnięcia, ponieważ abuzywność postanowień umownych stwierdzona w niniejszej sprawie stanowi pochodną niemożności ustalenia wysokości zobowiązania konsumenta na podstawie klauzuli umownej. Przymioty konsumenta nie mają w tym zakresie zatem znaczenia, skoro twórca wzoru umownego nie udostępnił mechanizmu pozwalającego dokonać stosownych obliczeń.

Należy przypomnieć, że przesłankami stwierdzenia abuzywności klauzuli umownej są: brak indywidualnego uzgodnienia postanowienia umownego, jego sprzeczność z dobrymi obyczajami, rażące naruszenie interesów konsumenta. W przepisie tym zatem nie przewidziano uzależnienia orzeczenia w przedmiocie abuzywności od indywidualnych cech konsumenta, takich jak poziom jego wykształcenia lub zakres doświadczenia, z kolei konieczność oceny postanowień umownych na chwilę zawarcia umowy jednoznacznie wynika zarówno z orzecznictwa TSUE, jak i Sądu Najwyższego (zob. np. uchwała 7 sędziów SN

z 20 czerwca 2018 roku, III CZP 29/17 oraz wyrok TSUE z 20 września 2017 r., C-186/16, R. P. Andriciuc i in. przeciwko Banca Romaneasca SA.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.